Td033_3

Σαράντα πέντε μάστοροι κι ως ’ξήντα μαθητάδες
γιοφύρι θεμελιώνουνε της Άρτας το ποτάμι
ολημερίς εδούλευαν το βράδυ αργά χαλνούσε.
Πουλάκι πάει και κόνεψε στη δέξα την καμάρα
δεν κελαηδούσε σαν πουλί μηδέ σαν χελιδόνι
μόν’ κελαηδούσε κι έλεγε μ ανθρώπινη λαλίτσα .
Μαστόροι μην παιδεύεστε και μη χασομερνάτε
χωρίς δε θεμελιώσετε γιοφύρι δε στεριώνει
μόνο να θεμελιώσετε του μάστορα τ’ γυναίκα.
Το μαθητούδι τ’ ήστειλε τ’ μαστόρισσα να φέρει.
Ν έλα ν έλα μαστόρισσα ν έλα σε θέλ’ ο μάστορ’ς.
Και τι με θέλει ο μάστορης και τι με κράζει ο αφέντης.
Το δαχτυλίδι μ’ ξέιρα στη δέξα την καμάρα
σέβα σέβα μαστόρισσα σέβα για να το βγάλεις.
Εκεί που σέβηκες κόρη μ’ ποτέ βγαλμός δεν έχεις.
Τρεις αδερφούλες ήμασταν και τρεις κακογραμμένες
η μια κρατάει το Ντούναβη και (γ)η άλλη το Μπελιογράφι
και η τρίτη η μικρότερη της Άρτας το γιοφύρι
πώς τρέμει το κορμάκι μου να τρέμ’ και το γιοφύρι
πώς πέφτουν τα μαλλάκια μου να πέφτουν κι οι διαβάτες.